

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Dư Thị Diễm Buồn sinh quán Tây Đô, cựu học Trung học Đoàn Thị Điểm Cần Thơ. Phu quân chị là cựu giáo sư, cựu quân nhân thuộc SĐ/21BB (Sét Miền Tây) trong QL/Việt Nam Cộng Hòa. Chị cùng gia đình đào thoát khỏi Việt Nam mùa hè năm 1979.

Vào Mỹ tạm cư ở tiểu bang Illinois (24 năm). Sau dời về ngoại ô Sacramento (Thủ Phủ California) cho đến nay. Ở quê nhà Dư Thị Diễm Buồn là công chức, sang xứ người làm thuê. Có ba con (1 gái, 2 trai). Bài viết của Dư Thị Diễm Buồn trước năm 1975 thường thấy trên: Bích báo, đặc san, nguyệt san Trắng Đen, Phụ Nữ Diễm Đàn, Phụ Nữ Mới. Ở hải ngoại cộng tác với một số tạp chí, trong và ngoài nước Mỹ. Dư Thị Diễm Buồn là tác giả của trên 30 tác phẩm đã phát hành. Gồm có: Thi Tập, truyện dài, truyện ngắn, tập nhạc phổ thơ. Băng Cassette, CD ngâm thơ Tao Đàn và những tình khúc thơ phổ nhạc.

Dư Thị Diễm Buồn tâm sự: *“Viết là nỗi đam mê, là niềm vui, là sở thích phải có trong đời sống cá nhân. Xin đến với văn thơ tôi bằng sự chia sẻ chân tình, bằng lòng tha thứ và cảm thông...”*

Chương Một

Nhìn đồng hồ thấy đến giờ ăn trưa, Ái Bình lật đật quơ chiếc khăn len choàng lên cổ, khoác vội chiếc áo ấm vào người. Cô xách giỏ bước ra khỏi phòng làm việc, khóa trái lại rồi theo hành lang ngắm sát các xe tải hàng (pickup truck) đi lần ra cửa hông. Vừa đẩy mạnh cánh cửa ăn thông bãi đậu xe! Mèn ơi, một luồng gió lạnh ập vào như đẩy cô dội ngược trở vào trong. Nhìn chung quanh bãi đậu xe là những cây cao, về mùa hè nhánh cành trĩu đầy lá, xanh mướt. Ông quản lý của hãng cho mua mấy chiếc bàn cây đặt dưới gốc, để nhân viên ra ăn trưa, và lúc nghỉ ngơi có chỗ mát để ngồi. Nay nơi đây vùng cô ở đã vào chánh mùa đông, nên tất cả các cây bên ngoài đều trơ cành, trụi lá từ cuối mùa thu. Duy chỉ có mấy cây thông bền bỉ, chịu nổi cái buốt giá lạnh lùng, mà vẫn giữ được màu xanh mốc trước những cơn bão tuyết của mùa đông, và trơ gan cùng tuế nguyệt.

Mặt trời lờ mờ chưa đến đỉnh đầu, cả bầu trời hôm nay nặng nề, ảm đạm một màu xám ngất. Giăng từng lớp mây đục ngàu nặng nề hạ thấp. Theo chiều gió đẩy đưa đám tuyết dày lao xao lờn vờn bay rồi bám trên dây điện, trên cành cây trụi lá, trên các mái nhà, trên sân cỏ khô cằn của tiết trời mùa đông. Và tuyết lớp trắng dày trên đường nhựa tái ngất trở màu xám đen dưới trời băng giá. Tuyết bay bay bám trên áo, trên tóc Ái Bình. Co ro bước những bước dài nhưng rất cẩn thận, để nhanh đến xe, cô lẹ mở cửa ngồi vào và rờ máy. Nhiệt độ vùng Ái Bình ở vào mùa đông xuống dưới không độ F (0 độ F) là một việc hết sức bình thường. Trong nhà máy sưởi tự động chạy sầm sập 24/24 giờ mỗi ngày, mà người lớn tuổi, hoặc bệnh như mẹ cô đôi khi cần phải đắp thêm mền điện mới đủ ấm.

Dân bản xứ sống ở các miền khác, ai mà không biết cái lạnh lùng buốt giá, hắt hiu như cắt xé da thịt vào mùa đông ở vùng Trung Tây, của nước Mỹ như Chicago này. Lạnh thì lạnh thiệt, nhưng bù vào đó đây lại là một vùng ở thành phố Mỹ nổi tiếng trên thế giới về nhiều mặt. Nhất là công kỹ nghệ đem nhiều nguồn tài nguyên về cho cường quốc Hoa Kỳ. Cho nên ở đây lạnh thì lạnh, tuyết rơi thì mặt tuyết rơi. Sự sinh hoạt vẫn đều đều không ngưng trệ ở bốn mùa xuân, hạ, thu, đông của dân cư ngụ trong tiểu bang này. Trừ những lúc gặp trở ngại của trời bão tuyết nặng, thì phi cơ tạm thời ngừng dời lại chuyến bay, trường học, công tư sở đóng cửa trong thời gian này. Dù cư dân tiểu bang Illinois chịu cái lạnh khắc nghiệt hàng năm về mùa đông. Nhưng đa số những gia đình sanh ra lớn lên ở đây từ đời này qua đời khác. Họ đã quen cái lạnh, và đôi khi còn thích thú trong năm có mấy tháng tuyết, nên không chịu dòi qua những miền ấm áp khác, dù đã hưu trí.

Nổ máy cho nóng, Ái Bình lẹ ra khỏi xe đến phía sau giờ cốp lấy cây cào tuyết. Cô lạnh tay cào, quét tuyết trên nóc xuống, nhất là các kiếng xe để thấy đường mà lái. Máy vẫn nổ đều phà hơi ấm, và đã cào bớt tuyết đóng trên xe. Cô mới mở cửa ngồi vào chỗ, bắt đầu de xe ra khỏi bãi đậu, và chậm chậm chạy thẳng ra đường lớn đi về nhà. Đã sống ở vùng băng giá bao nhiêu năm qua, nhưng trong lòng Ái Bình lúc nào cũng

thấy ghét về mùa đông lạnh thấu xương, lạnh vô cùng kể! Nhưng cô lắc đầu mỉm cười một mình, khi chiếc xe vẫn chạy bon bon trên đường.

Ái Bình không chú tâm hay để ý đường sá đi về. Nhưng một hồi rồi xe cô cũng đến trước cửa nhà mà không hay biết! Vì bao nhiêu năm rồi cô đã quen lối, mỗi ngày bốn lần đi về. Chỗ nào có đèn xanh đèn đỏ, chỗ nào có ưu tiên cho xe đến trước, chỗ nào phải ngừng xe bốn bên, hai bên... như đã in trong trí cô. Hôm nay bầu trời xấu quá, có màu xám ngắt và nặng trĩu. Mây trắng đục ngả lợt cơn màu xám sậm như khói đèn trông thật ảm đạm! Gió từng cơn hát lạnh, cái lạnh tái tê như cắt xé thịt da. Và các cây khẳng khiu, trơ cành, trụi lá rét buốt run rẩy trong cơn gió đông thổi mà tội nghiệp.

Ở các tiểu bang có khí hậu ẩm áp, mỗi mùa ba tháng xuân, hạ, thu, đông rõ rệt. Nhưng vùng lạnh giá Chicago thì hơn bốn tháng về mùa đông có tuyết đổ muôn chiều. Các nẻo đường lúc nào cũng phải rải loại muối đặc biệt, để tuyết không bị đóng thành nước đá. Nếu không có loại muối này, hễ tuyết tan mà trở lạnh đột ngột, thì sẽ đóng thành nước đá ngay tức khắc. Khi đó đường trơn trượt khó chạy vì bốn bánh xe chạy trên tuyết đã đóng băng, Người lái sẽ không điều khiển theo ý mình được dễ gây tai nạn rất nguy hiểm cho người lái xe, và cho khách bộ hành.. Trãi muối chống đóng đá thì tuyết mềm ra, nhiều xe chạy cán tuyết làm mặt đường tráng nhựa sẽ nhớt nháp, ướt át, sền sệt đen thui màu chì...

Lúc sáng trước khi đi làm, Ái Bình nghe đài khí tượng báo hôm nay, nắng tốt trời yên mây tạnh, không mưa... Ấy vậy mà bây giờ trời ảm đạm thế này đây! Thiệt không ai biết trước được sự xoay chuyển của tạo hóa, của đất trời thì đừng nói chi con người không thay đổi nhì! Rồi cô chợt phì cười một mình, lạ thiệt hôm nay cả ông Trời mà mình cũng dám cần nhân.

Chiếc xe ngược chiều chạy vụt qua, làm những chất dơ quén mặt lộ văng đầy kiếng trước không thấy đường lái xe... Ái Bình hoảng hồn, phản ứng tự nhiên chân đạp thắng bớt tốc độ, cho xe chậm lại... Những xe chạy ở phía sau bị dồn đùn cục... Thế là họ bóp còi inh ỏi thúc hối, cùng cử chỉ văng tục, chửi bới thể hiện trên ngón tay. Cô thân nhiên không lấy gì làm lạ, họ nóng nảy vì là trọng điểm của giờ ăn trưa. Ai cũng sợ rắc rối trở lại sờ làm bị trễ đó mà.

Nhà Ái Bình cách chỗ làm việc không xa lắm, chỉ qua ba con đường nhỏ. Ở sở ra, cô quẹo phải đến ngã tư đường North Avenue, quẹo trái đường Lombard Rd, đến Army Trail Blvd thì quẹo phải liền. Căn nhà trệt (không có tầng trên) đầu tiên bên trái, là tổ ấm của mẹ con cô. Đó là ngôi nhà nhỏ nhứt trên con đường Army Trail dài hun hút. Hình như cũng là căn nhà nhỏ nhứt ở làng họ đang sanh sống. Nó nhỏ nhí mà đã hiện hữu trên thế gian này đã hơn bốn chục năm rồi. Ngôi nhà nhỏ vậy mà cũng bị ngân hàng neo của chủ trước (Bởi người mua nhà mất việc làm, không tiền trả hàng tháng, nên bị ngân hàng cho vay tiền tịch thu và đem bán rẻ lại). Ở xứ văn minh là vậy đó, thiếu nợ không cãi lộn, không kèo nèo, không thêm bớt nói bằng miệng, không chưởi lộn đã đòi để trừ nợ! Tất cả mọi thứ vay mượn làm việc trên giấy trắng mực đen và Chánh quyền phán xét rồi quyết định.

Ngôi nhà vừa xấu xí, vừa già nua, có bối cảnh bị ngân hàng tịch thu, đã dựng bằng bán cả năm trời, bán rẻ tàn rẻ nát mà cũng chẳng ai thèm mua. Vì cái gì trong nhà cũng nhỏ: phòng khách nhỏ, phòng ngủ nhỏ, phòng ăn nhỏ, nhà bếp nhỏ. Chỉ có phòng tắm lớn so với mấy phòng kia. Nhưng nhà ba phòng ngủ mà, chỉ có vồn vẹn một phòng tắm. Tất cả cái gì trong nhà cũng xưa lác lác nên ai dại gì có nhiều tiền mà đi mua căn nhà như vậy. Cho nên mới lọt vào tay của mẹ con Ái Bình. Bởi giá cả vừa tầm tay, rất thuận lợi cho mẹ cô đi làm (gần sở) Nhà lại ở sát trường cô học. Đi chợ cũng gần sệu, chỉ qua con đường đi thêm vài trăm thước thì tới chợ "ALDI" Đó là chợ nhà nghèo, không có bao giấy đựng đồ mình mua, không có người lấy đồ chất vào túi xách. Khách hàng đến tiệm này mua đồ phải mang theo túi đựng, và tự lấy đồ mua để vào bao bị của mình. Nhưng có lợi vì tiệm nhà nghèo nên người mua khỏi bị trả thuế!

Còn chợ "Value City" bán áo quần, bán các đồ vật dùng trong nhà... cũng ở gần. Những đồ đạc trong tiệm này, thường là đồ bán ế lâu ngày, xưa, cũ ở các tiệm lớn. Đó là những đồ không đúng tiêu chuẩn như: may không khéo, màu không đẹp, in bông hoa không hợp thời trang... nên mọi thứ vật dụng ở đây đều bán rẻ. Dân nhà nghèo như mẹ con Ái Bình hài lòng vừa ý lắm. Vì nó "rẻ mà quý đó mà..." Nhiều người đi tiệm này sẽ mặt cảm mắc cỡ, vì sợ người ta nói mình không giàu sang! Bởi là tiệm nhà nghèo cho nên những người có tiền ít ai để mắt đến, thì đừng nói chi vào đó mua!

Cái nhà yêu quý của mẹ con Ái Bình và vùng họ đang ở. Chắc chắn những người có tiền giàu sang hay những người bắt chước làm sang, cho đó là vùng nhà bình dân, tạp nham, nghèo, dân trí thấp kém... Mẹ con bà Thu Bình không cần nghĩ xa, nghĩ gần bởi vì họ nghèo thiệt mà! Còn dân trí thấp kém thì do sự học hỏi, tầm hiểu biết và cách xử thế của mỗi con người sống trong mỗi xã hội trên cõi đời này thôi. Không thể gộp chung lại mà nói, phê phán hoặc chê bai người ta được! Như vậy là quá bất công, bởi những người từ một nước nào đó đến, họ khác biệt đủ mọi thứ. Chỉ bất đồng ngôn ngữ thôi cũng mệt chết người rồi, còn công ăn, việc làm để có tiền sinh sống hàng ngày cho gia đình cũng ngất ngư! Thì nói chi, ganh đua chi với những người có tiền rủng rập bạc biển lúc còn trong trứng nước lúc cha mẹ chưa sanh ...

Như thường lệ mỗi ngày đến giờ ăn trưa, Ái Bình luôn về ăn cơm với mẹ. Xe chạy vào đậu trước sân nhà, cô tắt máy mở khóa cửa hông rồi bước vào nhà bếp. Rón rén dõi mắt cô tìm kiếm xem mẹ ngồi ở đâu? Đây là thói quen, mỗi khi về nhà ăn cơm trưa hay đi đâu về, việc đầu tiên là cô tìm kiếm mẹ mình trước! Mẹ cô đó, bà Thu Bình thường ngồi xem báo, hoặc xem truyền hình, ở chiếc ghế để cố định gần bên cửa sổ. Kế bà còn có cây tó khi bà tự muốn đi, hay dùng chiếc xe lăn khi bà muốn di chuyển. Nơi bà ngồi vừa có nhiều ánh sáng, thấy được bên ngoài, hoặc quay lại thì xem được truyền hình và mọi nơi trong nhà... Đó là vị trí bà sẽ cảm thấy thoải mái hơn những nơi khác trong nhà.

Ái Bình thấy mẹ đang dõi mắt nhìn bên ngoài những con chim sẽ đang riu rít, nhảy nhót tìm mồi trên tuyết phủ trắng cỏ trên sân rộng trước nhà. Có khi thì bà nhìn bầu trời xám đục, mây hạ thấp, âm u... và lúc tuyết rơi trắng xóa bay lá chạ theo cơn gió xoáy chiều... đó là về mùa đông. Còn mùa xuân bà có thể ngắm hoa trước nhà nở rộ khoe sắc thắm. Hay hoa lá nhà của vợ chồng ông Mỹ già tên Tony bên hàng xóm. Bên đó có những cây thông cao ngút mắt, cùng những cây táo, cây cherry... xanh lá chen hoa đầy sức sống... Ngoại cảnh sẽ khiến bà Thu Bình dễ chịu hơn. Bà ngắm được cảnh sắc này là thời tiết của mùa xuân, mùa hè nắng ấm ở vùng Trung Tây nước Mỹ kia. Chớ vào mùa thu, mùa đông thì có đốt đuốc cũng không sao tìm thấy cảnh sắc cây xanh lá thắm hoa nở tươi rói, trong màu đấng lụa lung linh ấm áp được. Ngoài trời tuyết đang rơi lá chạ, gió rét hắt nhiều mảng tuyết chập chùng từng đám, từng đám nghiêng bay ào ạt. Tuyết có lúc bay bay, chơi vơi thướt tha, có khi cao, khi thấp, khi nhẹ, hay cuồng cuồng chao đảo còn tùy theo cơn gió bất chợt xoay chiều.

Khi đến xứ Mỹ xa xôi lạnh lẽo này, mẹ con Ái Bình có thêm anh David An và dì Cẩm Lệ... Ái Bình được mẹ cô cho biết là dì Cẩm Lệ thân với mẹ từ khi anh An còn là bào thai bé tí teo trong bụng dì. Cẩm Lệ trẻ hơn Thúy Minh (Thu Bình) vài tuổi, nhưng nếu so hai người thì khó biết ai lớn ai nhỏ tuổi hơn vì mỗi người một vẻ. Thúy Minh thấp hơn Cẩm Lệ một chút, nhưng nước da trắng hơn. Bà điềm đạm, khắc khổ, nghĩ suy, chững chạc... Thoạt nhìn Thúy Minh người ta nhận ra bà là một phụ nữ cương nghị, chắc dạ... Bởi bà có một nội tâm nhiều ưu tư phiền muộn vằng vặc, hằn trên đôi mắt u hoài và nét mặt nghiêm trang ít nói, ít cười... Cái nghiêm trang gần như lạnh lùng của bà khiến cho người ta không dám gần gũi thân thiện. Nhưng cũng cái nghiêm nghị lạnh lùng đó khiến cho người ta tôn trọng và kính nể. Tuy bây giờ bà đã ở tuổi mùa thu, nhưng khi bà nhoèn miệng cười thiệt hết sức thân thương ấm áp... Nụ cười của bà đánh tan mọi cái khuyết điểm khác ở lạnh lùng, ít nói và nghiêm khắc...

Đời đã tạo cho một Thu Bình, hiền lành dễ thương tươi vui trở thành một Thúy Minh khắc khổ gần như xa lánh mọi người. Đó là từ sau cuộc tình vợ chồng bà tan vỡ đã khiến cuộc sống nội tâm âm ỉ đau thương xâu xé. Cộng vào đó cuộc sống xô bồ bạo ngược, nghịch lý của làn sóng đỏ, đem môi trường xấu xa từ miền Bắc mấy mươi năm theo chế độ Cộng Sản tràn vào Nam. Đã làm lũng đoạn, hồng hết cái chân phương tốt lành từ nền Văn học, Nghệ thuật, Xã hội, tự do trong lễ nghĩa, công bình, chính trực, nhân ái của thanh thiếu niên miền Nam, và một số người miền Nam bị nhồi sọ... Thu Bình nát dạ tan lòng phải bôn đào khỏi nơi chôn nhau cắt rún vì tương lai của con. Đành phải xa lánh quê hương tươi đẹp nay đã bị nghiền tã tơi, tan nát trong bàn tay giặc. Cho nên cô quyết định khi có cơ hội thì đùm tùm con cùng bà vú liều mình vượt biển!

Cẩm Lệ và Thúy Minh sau bao nhiêu năm xa cách giờ gặp lại nơi xứ người thiệt không thể nào ngờ! Cho dù tiểu bang Michigan Cẩm Lệ ở, sát nách với vùng Chicago mẹ con Thúy Minh định cư... Gần lắm nhưng cũng phải mất gần sáu giờ lái xe. Nên dù bận rộn với công ăn việc làm và con học hành, nhưng cuối tuần nào hai mẹ con Cẩm Lệ cũng sắp xếp để có thời gian đến với mẹ con của Thúy Minh. Mỗi khi gặp lại, họ quán quít bên nhau nào đi chợ về nấu ăn, đi mua sắm, hàn huyên tâm sự... Thúy Minh kể lại những gì mình nghe thấy và biết từ ngày Cẩm Lệ ra đi không trở về nữa. Rồi đất nước sanh linh đồ thán đổi thay? Sau ngày miền Nam

bị giặc cướp chiếm, đọa đày và bắt giam tất cả những người làm việc trong Chánh phủ Cộng Hòa trước kia! Phải, giặc đã đổi Chánh thể Cộng Hòa trở thành chế độ Cộng sản.

Thúy Minh mắt rướm lệ:

- Giặc vào thì đường đường bác sĩ Thuấn bị đóng cửa. Chúng kiểm kê và niêm phong tất cả tài sản của ông. Nhà và phòng mạch bị giặc lấy, ông bị bắt và bị đày đọa cho đến chết trong tù. Con trai có đưa đi tù cải tạo, có đưa về vườn sau đó nghe nói vợ ông bị bệnh cũng qua đời. Còn hai đứa con gái thì có một đứa đi tu.

Thúy Minh thấy Cẩm Lệ thờ dài, mắt đăm chiêu nhìn ra cửa sổ mông lung. Mây trời dày và màu xám ảm đạm như lòng người, trong cái giá buốt của không gian âm u mờ mịt, nhòa nhạt, buồn bã. Gió mạnh làm run rẩy những nhánh cành cây trụi lá, như trơ gan thách thức cùng cái giá buốt lạnh lung. Bỗng Thúy Minh e dè trở nhỏ giọng hỏi cẩm lệ:

- Em thật sự đã quên và cũng không muốn biết gì về ba cháu? Sao chị chưa bao giờ nghe em hỏi han hay nhắc gì về ông ta vậy?

Không trả lời ngay lời Thúy Minh, Cẩm Lệ như đang bị vật gì đó chần ngang cổ mắc nghẹn. Tâm hồn cô nghe đờn đau và chơi vơi lửng lơ bay bổng, không còn trong cơ thể mình nữa! Đôi mắt tròn to đó không sao chứa hết nỗi buồn đau âm ỉ ngấm ngấm, được đè nén, giấu kín tận đáy lòng từ bấy lâu! Hôm nay bỗng dưng bị khơi dậy, nỗi buồn đau bộc phát bùng nổ không gì có thể ngăn chặn được. Cẩm Lệ bước nhanh như chạy đến, ngã đầu vào vai và ôm choàng Thúy Minh, nước mắt trào tuôn như mưa như gió! Trong giây phút lấy lại bình tĩnh, cô ngậm ngùi tức tưởi kể:

- Chị ơi em khổ lắm! Con em lớn cao bao nhiêu thì nỗi buồn đau lẫn thương nhớ ông ta trong lòng em cao lớn bấy nhiêu. Nói ra người ngoại cuộc sẽ nghĩ đó là một chuyện phi lý, mà em là người đại dột nhứt trên cõi đời này! Bởi em biết là ông rất yêu em lắm, và em chân tình thật sự yêu lại đối phương. Nhưng khi đã yêu thì tình yêu không biên giới, không có lý lẽ phải trái... Yêu một người mình yêu tất cả mọi thứ từ cái xấu, lẫn cái tốt... và tôn trọng ý muốn và hạnh phúc của họ.

Cẩm Lệ lau vội dòng nước mắt lăn dài trên má, buồn giọng bảo tiếp:

- Ai mà không biết, một con người sống trên đời, mỗi khi làm việc gì cũng thường nghĩ cho bản thân mình, cho quyền lực của mình trước. Danh lợi ai cũng muốn, có ít thì muốn có nhiều. Bởi "*Túi tham không đáy*" mà, khi đã có nhiều rồi vẫn muốn có nhiều hơn, nhiều hơn nữa... Nhưng với ông thì khác, đồng đội là gia đình, cái an bình của dân, vẹn toàn lãnh thổ, quê hương là tâm nguyện và hoài bảo của cho bản thân ông. Hạnh phúc của dân tộc, hạnh phúc của đất nước là hạnh phúc của đời ông! Cho dù phải hy sinh ông cũng cam lòng! Thật vĩ đại quá! Trên cõi đời này được bao nhiêu người có tấm lòng như ông phải không chị?

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má, Cẩm Lệ nhìn trời xa đôi mắt buồn vơi vơi, thổn thức:

- Nếu lúc đó em đem bào thai đứa con ra thì chắc chắn ông sẽ cưới em... Nhưng làm như vậy thì mẹ con em là gánh nặng, và là mối ân hận suốt đời cho ông! Cũng bởi vì quá yêu thương ông nên em mới lặng lẽ ra đi! Em nghĩ rằng mình sẽ đợi được, đợi đến khi nào ông chùng chân mỗi bước thì em sẽ dắt con tìm đến với ông! Em nghĩ đó là món quà và lòng yêu thương của em dành cho ông!

Nước mắt của Cẩm Lệ ướt vai áo Thúy Minh. Cô thổn thức, tiếp:

- Nhưng bây giờ ông đã ra đi vĩnh viễn rồi! Ông đã tuân tiết! "*Thành mắt tường chết*" ông đã tự kết liễu mình! Tự kết liễu đời của một chiến binh khi đất nước rơi vào tay giặc! Trong lòng em, ông là một vĩ nhân, là một đại anh hùng thật sự! Em vì đứa con, vì ông mà sống vui, sống khỏe... Bây giờ em rất hạnh phúc và hãnh diện cho sự quyết định sáng suốt của mình là ra đi, rời xa ông. Ông thật xứng đáng với tình yêu và sự hy sinh cả cuộc đời của em...

Bỗng Cẩm Lệ dừng lại, lau vội dòng nước mắt, nhìn Thúy Minh, ngậm ngừng bảo:

- Chị thấy sao, em không thực tế chút nào và phải không, hay là một con khờ, hay một đứa đại dột lắm phải không chị?

Thúy Minh cũng nghẹn ngào trong nước mắt, nhỏ giọng:

- Không đâu, không đâu Cẩm Lệ. Trong khi em là một cô gái ở tuổi thanh xuân, đầy hương sắc, có tương lai huy hoàng được sanh ra trong một gia đình đạo đức quyền quý có tiếng tăm. Vì Yêu và tôn trọng tâm tư người mình yêu mà bụng mang, dạ chứa qua xứ người âm thầm lặng lẽ nhẫn nại sanh và nuôi con, đâu phải một phụ nữ nào cũng có thể làm được! Trong lòng chị, em vĩ đại hơn cả ông! Nếu có thể giới vô hình bên kia, biết được hậu và tiền kiếp của mình thì ông là người hạnh phúc nhứt và sẽ yêu em nhiều hơn! Từ lâu chị cứ tưởng mình là một phụ nữ chắc dạ, kiên cường... Nhưng so với em chị vẫn còn quá nhỏ nhoi, nhỏ như hạt mè, nhỏ như ạt cát ở sa mạc...Chị còn thua em xa tít tí tè, còn thua một trời một vực! Trên cõi đời này có

được mấy kẻ biết nghĩ cho người mình yêu như em! Với chị, em là một phụ nữ hiếm có, em thật vĩ đại với tình yêu! Quả là chuyện tình của em đẹp như khúc nhạc buồn...

Thúy Minh thấy cõi lòng vấn vương, thương cảm, ngậm ngùi sau khi bạn tỏ nỗi lòng. Cô nhẹ thở dài cảm thấy tâm tư buồn bã và ray rức nhớ lời ai đó đã nói: *"Mối sầu, đoạn thảm, thêm vương vào lòng"*

Rồi Thúy Minh bùi ngùi nhẹ thấp giọng:

- Em là một phụ nữ tân tiến, theo nếp sống của mình trên một đất nước mà người phụ nữ được hoàn toàn tự do. Chị thật sự bái phục em có một tâm hồn bao la rộng rãi như đại dương! Trên cõi đời bao nhiêu sự mua chuộc tranh giành, tranh giành mọi thứ từ vật chất đến tinh thần... Họ còn mua bán, và giành giật cả tình yêu nữa! Cẩm Lệ ơi, chị nghĩ rằng khó tìm được người có ý nghĩ và tâm hồn cao thượng như em trên cõi đời đầy nhiều khê nầy! Chị thật sự ngưỡng mộ và bái phục em! Với chị, cả hai người âm dương đôi đàng, nhưng có cùng một tâm hồn cao cả và vĩ đại như nhau.

Cứ mỗi lần Thúy Minh và Cẩm Lệ gặp lại, thì kể lể cho nhau nghe những chuyện nhỏ, chuyện lớn. Những mẩu chuyện xa xưa quý yêu như không bao giờ hết với họ! Có chuyện thì hai người cùng cười ha hả, khi kể đến chuyện buồn thì cả hai nước mắt rưng rưng... Còn hai đứa con Ái Bình và David An lúc nào cũng vui vẻ lắm. Chúng cùng xem truyền hình trắng đen của những người tốt bụng trong hội nhà thờ cho lúc mẹ con Thu Bình mới đến. Khi thì An dạy cho Ái Bình những tên đồ vật gọi bằng tiếng Mỹ, và ngược lại Ái Bình dạy An nói tiếng Việt, gọi những đồ vật bằng chữ Việt... Chúng hát hò vui vẻ đùa giỡn bên nhau củ hai đứa trẻ thơ ngây. Cẩm Lệ tận tình giúp bạn, và thương yêu hai mẹ con bạn như ruột thịt của mình. Cô hết lòng giúp đỡ mẹ con Thúy Minh mới đầu hôm sớm mai đến xứ người. Mẹ con của bạn lạ nước lạ cái mọi thứ đều lạ, lạ từ phong tục, lạ từ tập quán, lạ về món ăn, thức uống, ngôn ngữ, cung cách sống đều lạ, đều khác biệt...

Nhớ lúc vừa mới đến trời Chicago giáng cho mẹ con Ái Bình liền tù tì ba bốn ngày tuyết rơi. Máy sưởi chạy 24/24 mẹ con khô cổ họng, chảy cả máu mũi mà cũng vẫn thấy lạnh. Nhà thờ và hội từ thiện trong làng đem cho hai mẹ con lũ khủ cả mấy thùng quần áo. Nào là quần áo dài, ngắn, rộng, hẹp, đủ kiểu... Nhưng hai mẹ con ốm còi ốm cọc không cái nào mặc vừa. Vì ở bên trại tỵ nạn bảy tám tháng trời, đói ăn, thiếu uống, bệnh hoạn triền miên tưởng bỏ thân ngoài hoang đảo rồi! Hai mẹ con cô mặc nhiều quần áo cột có ngắn như thẳng mít-sơ-le ở các tiệm quảng cáo bán vỏ xe! Mặc nhiều áo quần dày cui, cột thắt lưng dây nhợ chằng chịt như vậy, nhìn thấy mặc cười muốn chết! Vậy mà họ cảm thấy cũng chưa đủ ấm... Hội từ thiện nhà thờ còn cho cả đĩa, tách, ly uống nước... dụng cụ dùng để nấu như nồi niu, soong, chảo, ấm nấu nước... dù là đồ cũ, nhưng xài còn tốt.

Cẩm Lệ nói sao cho hết nỗi bồi hồi cảm xúc náo nức trong lòng, kể từ ngày nhận thư báo tin Thu Bình và đứa con gái Ái Bình đến Mỹ! Hôm đó cô qua đón mẹ con của Thúy Minh ở phi trường. Rồi mẹ con cô ở lại chơi cả tuần để lo cho má con Ái Bình. Bởi đầu hôm sớm mai mọi thứ đều lạ khi mới đặt chân đến xứ người. Cô đưa hai mẹ con đi chợ, mua áo quần lót, nón, vớ, giày, khăn choàng... mọi thứ áo quần đặc biệt đề mặc chống lạnh. Mua khăn tắm, xà bông, kem, bàn chải đánh răng... nhưng vẫn thiếu cái này, cái kia...

Dù Thúy Minh từ nhỏ sanh ra và lớn lên ở Sài Gòn. Học hành không bằng ai, nhưng cũng đến nơi đến chốn, mặc dù nghề nghiệp *"Nhìn lên không bằng ai/ Nhưng ngó xuống không ai bằng mình"* Ấy vậy mà đến xứ Mỹ này, cô cảm thấy hai mẹ con thiệt là quê mùa hết biết! Chỉ xà bông thôi, cũng riêng tư khác biệt thiệt làm cho mẹ con cô ngạc nhiên và lạ lùng? Ở xứ mình một cục xà bông thì dùng: giặt áo quần, rửa chén, tắm, gội đầu... Gia đình nào có tiền rộng rãi thì thường mua thêm xà bông thơm hiệu "Cô Ba" để dành tắm, và gội đầu cho thơm tho nhứt là dùng cho trẻ con. Mèn ơi, còn ở cái xứ Mỹ này nghen! Ôi sao mà dùng lăm thứ riêng như vậy? Xà bông tắm riêng, xà bông gội đầu riêng, khác với xà bông giặt áo quần, khác xà bông rửa mặt, khác xà bông rửa chén, khác xà bông rửa ly tách, khác luôn xà bông rửa tay...

Cẩm Lệ chở hai mẹ con đi tiệm Á Đông gần nhà mua gạo, muối, đường, tiêu, tỏi, tô, chén, đũa, muỗng của Á Châu như bên xứ mình... Cùng những đồ hàng nằm cần dùng trong nhà lúc nào cũng phải có để nấu ăn... Rồi đến chợ Mỹ mua cá, thịt, trứng, sữa, nước uống, rau cải... Nhứt nhứt mọi thứ đều có Cẩm Lệ lo toan và chỉ dẫn cho Thúy Minh tận tường. Thuở đó tuần nào chiều thứ sáu, hoặc sáng sớm thứ bảy Cẩm Lệ cũng chở con qua nhà Thúy Minh, và chiều chủ nhật hai mẹ con mới về. Hai người phụ nữ gặp nhau mừng vui nói cười tíu tít, còn hai đứa nhỏ cũng mong ngóng gặp nhau chia bánh, chia kẹo, đồ chơi cùng đùa giỡn...

Ở xứ lạ quê người hai phụ nữ độc thân không họ hàng thân thuộc. Nhưng được cùng sinh và lớn trên dải đất quê Nam dấu yêu ở một nước nhỏ bé hiền hòa xa xôi... Họ uống cùng dòng nước Cửu Long, hít thở không

khí trong lành của miền Nam... Chung đụng với những người dân chất phác có lòng thương yêu và đùm bọc. Họ ăn con cá, lá rau, cây trái, gạo, nếp trồng trên đất đỏ tươi nước dòng sông Cửu Long... Đã cách ngàn trùng sau cuộc đổi đời tang thương của đất nước, bật tin tức! Giờ gặp lại nơi đây càng thấy thương yêu và thân thiết nhau nhiều hơn!

.....

Vùng trời Chicago, về mùa đông tuyết rơi là cả từ sáng, trưa, có khi đến chiều tối và ngày sau chưa dứt... Tuyết rơi lu bù xít xát khi nào trời lạnh dưới 30 độ F (độ lạnh của nước đá) Trong nhà máy sưởi chạy sầm sập rì rầm tối ngày sáng đêm hai mươi bốn trên hai mươi bốn (24/24) giờ. Người già mặc áo quần đặc biệt vẫn chưa đủ ấm, có nhà phải cho chạy phụ thêm máy sưởi bằng điện, hoặc mền điện chịu mới thấu cái giá buốt ở vùng có cái lạnh khắc nghiệt thấu trời thấu đất này. Ở đây về mùa đông lạnh thiệt, nhưng nó có cái đẹp của mùa đông. Mùa đông có tuyết rơi trắng xóa phủ khắp mọi nơi, trên đường đi được xe cào tuyết cào tấp hai bên lè cao như ngọn đồi. Cây cối trọi lá trơ cành tuyết bám vào như trổ hoa tuyết long lanh khi ánh sáng mặt trời phản chiếu. Thông là loại cây trơ gan cùng tuế nguyệt, mặc cho tuyết đổ muôn chiều nhưng bốn mùa lá vẫn xanh biêng biếc. Vùng Chicago thuộc tiểu bang Illinois, gần như nhà nào cũng có trồng thông ở hai bên hông, sân trước hoặc sân sau nhà...

Dân bản xứ thường bảo, ở vùng lạnh vào mùa Giáng Sinh mà không có tuyết phủ trắng trên sân cỏ, trên nóc nhà, trên đường đi... không hoa tuyết trắng trên cây thông lấp loáng bóng đèn màu, trong mùa kỷ niệm Chúa ra đời. Mùa Giáng Sinh năm đó dân địa phương sẽ cảm thấy mất đi phần ý nghĩa. Họ ví như: "Vào mùa đông, người phụ nữ đẹp mặc chiếc áo lông đắt tiền, mang đôi giày da cao ống... đi dưới trời lạnh lẽo, giá băng mà mặt mày tái ngắt như miếng thịt chết còn bị ướt mưa... vì không trang điểm!" Nhưng đừng nghĩ ở đây lạnh thì mùa hè không nóng nghe. Nóng lắm, nóng thấu trời, nóng nhức nhối cuộc đời! Có khi nóng lên đến một trăm lè năm, trăm mười, trăm mười lăm độ F lạnh đó. Nóng ở đây rít rầm (humid) làm khô da, khó chịu chứ không phải cái nóng ở miền Nam của nước Mỹ, có cái nóng mát mẻ, làm tươi trẻ con người...

Xe queo vào cổng rào, theo con đường nhỏ cặp sát hông nhà Ái Bình. Đường cửa riêng, nên phải mượn người về mùa đông, hễ thấy tuyết rơi là đến cào tuyết từ ngoài lộ lớn dẫn vào. Cào tuyết từ đường vào cửa trước cửa sau và quanh nhà. Ái Bình thấy lớp tuyết chỉ mỏng trắng lơ mờ xám ngắt màu đường tráng nhựa, cô biết đã có người đến cào rồi. Ngày xưa lúc còn học Trung học, cô cào tuyết... Vì hà tiện tiền mượn người, và để tập thể dục. Và lại lúc đó mẹ cô chưa bị bệnh, đôi khi hai mẹ con cào tuyết, có lúc làm hình nộm tuyết, giỡn đùa lấy tuyết chọi nhau cũng vui lắm... Mỗi khi về đến nhà, nếu thấy mẹ còn thức như hôm nay đây, thì Ái Bình như con chim chích chòe, cười nói lớn tiếng:

- Thừa mẹ con đã về rồi... Hôm nay mẹ thấy trong người thế nào, có khỏe không và ăn cơm có được ngon miệng không mẹ?

Mỗi khi con về, Thu Bình trước khi trả lời con thì đã tạo cho mình ánh mắt triu mến, nụ cười thật tươi, thất âm áp... Dù không được khỏe, hoặc trong lòng có buồn bã đi chăng nữa bà cũng vui vẻ bảo:

- Con mới về đó à, công việc cũng bình thường chứ? Ngoài trời thế nào, có nắng (hỏi nếu vào mùa hè) có lạnh (vào mùa đông) lắm không con...?

Nhưng hôm nay hình như Thu Bình như không biết con về, không nghe con gái mình chào. Bà yên lặn trầm ngâm ngồi trên chiếc ghế xích xích (rocking chair) Ái Bình thấy rõ vai gầy của mẹ run rẩy như bị cơn xúc động mạnh? Bà đánh rơi cái rột, tờ nguyệt san đang xem xuống nằm chênh hênh trên thảm. Như uất nghẹn trong cổ, bà tức tưởi lắm bầm một mình, nhưng Ái Bình nghe rất rõ:

- Hấn cũng đã đến đây! Hấn cũng đến đây rồi! Trời ơi, thiệt là trái đất rộng tròn nhưng vẫn còn hẹp!

Thấy cử chỉ của mẹ, Ái Bình hơi khựng! Nhưng cô đến tủ lạnh rót ly nước trái cây (cổ gây tiếng động) đem lại đưa cho bà, rồi nhẹ giọng:

- Mẹ à, mẹ bảo ai đã đến đây, ai đã đến vậy mẹ? Mà ai đã đến đây rồi vậy hả mẹ?

Đôi mắt ưu sầu như vương màn lệ mỏng, Thu Bình cố trấn tĩnh, đánh trống lảng như không muốn trả lời câu con vừa hỏi:

- Ờ, ờ... không có ai! Hãy đi rửa má lại giường đi con. Mấy hôm rày trở trời, nghe gió rít bên ngoài rung cây cành quét vào vách nhà ào ào dữ quá... Già yếu bệnh hoạn như mẹ, nên người ngợm cũng mòn mỏi nhức nhối, thiệt khó chịu vô cùng... Thôi hãy đưa mẹ đến giường, ăn cơm rồi đi làm mau không thì sẽ trễ giờ đó con! Mai mốt gặp thời tiết xấu mưa gió, tuyết rơi thì đừng về, gọi cho mẹ biết được rồi...

Ái Bình dìu mẹ đến giường, đỡ bà nằm xuống ngay ngắn. Cô dịu dàng hôn lên trán mẹ, mỉm cười:

- Thời tiết ở đây thay đổi bất thường, con quen rồi, mẹ đừng có lo. Bộ mẹ muốn ngủ trưa hả, hôm nay ăn cơm có ngon miệng không? Món ăn có mặn nhạt gì thì cho con biết, để lần sau con nấu vừa miệng mẹ ăn sẽ ngon hơn nghe mẹ.

Ái Bình nhẹ tay sờ trán mẹ xem có nóng lạnh gì không? Cô kéo lấy chéo mền đắp lên quá ngực cho mẹ. Lòng ngập tràn thương mến kính yêu. Nhìn chăm vào mặt mẹ, cô nhoeo miệng cười tươi thỏ thẻ:

- Mẹ ngủ một giấc thức dậy sẽ thấy dễ chịu lại. Chiều nay thứ tư, trước khi về nhà con sẽ ghé vô chợ mua thịt thà, rau cải, trái cây để nấu món ăn cho tuần tới... Mẹ muốn ăn gì, hay có cần gì ở chợ không?

Bà Thu Bình không trả lời, mắt nhắm và xoay ngoẹo đầu vào trong, đưa tay khoát nhẹ tỏ ý không cần gì! Nhưng lòng Ái Bình xót xa khi thấy rõ hai dòng nước mắt chảy dài xuống đôi gò má hốc hác, xanh xao của mẹ mình! Không dám hỏi gì thêm, lòng buồn hiu cô nhẹ nhàng bước ra ngoài, vì giờ ăn trưa cũng sắp hết phải trở lại sở làm. Trước khi đi ra, cô quay lại chòm lên đầu giường vặn băng cassette có những bản nhạc xưa mẹ thích nghe lúc nào bà nhàn rỗi, hoặc trước khi ngủ. Đó là những khúc nhạc buồn như: *Đời Già Tạm, Đám Cưới Nghèo*... Mở nhạc cho mẹ nghe, là một việc làm hết sức quen thuộc bình thường cho cô và cả cho mẹ trước khi bà giở giấc ngủ.

Ra cửa thì gặp chị Hạnh. Chị là người đến giúp bà Thu Bình mỗi ngày mấy giờ khi Ái Bình đi làm, hay đi đâu vắng nhà. Hai người chào nhau, cô quay bước trở vào chỉ và căn dặn chị Hạnh một vài việc cần thiết, rồi ra xe. Xe chạy chậm chậm qua các con đường, cô thắc mắc không biết chuyện gì trên báo đã khiến mẹ cô bị xúc động mạnh, và mất bình tĩnh như vậy! Chuyện gì đã làm người bà yếu đuối hẳn đi, như sững xuống không còn một chút hơi sức kháng cự bẩm sinh bình thường tự nhiên của một người như mẹ cô. Bà là một phụ nữ cương nghị, cứng rắn... vì sự sinh tồn của con mà phải chịu cực chịu khổ gần suốt cả đời!

Bà Thu Bình ở tuổi ngoài bốn mươi, ở cái tuổi này thường vào thời sung mãn của cuộc đời một con người trên đà tiến thân để đạt thành sự nghiệp... Họ bươn chải, dấn thân, hăng say, rộn ràng đứng đầu sóng, ngọn gió... Nhưng bà Thu Bình như cây trúc bên bờ ao, có nước trong leo lẻo lòng bong. Bầu trời xanh lộng gió đưa mây trắng bay về phương hường vô định. Và trong ao có cá lội nhớn nhớn nhàn hạ, tung tăng ăn mống, ăn bọt nước làm gợn nước. Nét mặt đoan trang thùy mị, và đôi mắt như vạn thuở u buồn của bà lúc nào cũng có thể trực trào dòng lệ!

Dù từ khi hiểu biết đến giờ, mẹ con sống liền bên nhau, không một đêm, hay một ngày rời xa trừ khi mẹ cô trực trong công việc làm. Bà cho cô trọn vẹn tình thương thiêng liêng của mẫu tử tình thâm... Bà cho cô mọi thứ, vì con bà có thể hy sinh mạng, bất cứ lúc nào mà không một chút đắn đo, ngại ngần hay do dự hoặc nghĩ suy... Thu Bình biết rõ mẹ là một phụ nữ ít nói, điềm đạm, hiền lành... nhưng rất là cố chấp! Cho nên việc gì mẹ cô quyết định rồi thì khó mà lay chuyển được. Không phải chuyện gì bà cũng nói lét chét như đứa con gái hay tức giận, hay hờn dỗi, hay hờn mát, lảm cẩm lảm chuyện của bà. Ái Bình kính yêu tôn trọng mọi thứ, mọi sự việc phát xuất từ mẹ mình. Cả tánh tình bình thường hay đặc biệt của bà cũng vậy... Và cô tự hào về mẹ, về tình thương của mẹ cho cô mà trên cõi đời này không gì có thể sánh bằng. Cô ngầm hãnh diện và công nhận rằng: "Mẹ cô là một phụ nữ dù cố chấp tới đâu, nhưng vì tình thương và chỉ có cô đứa con gái độc nhất bà yêu thương này, may ra mới có thể khiến bà thay đổi ít nhiều những sự việc gì mà bà đã quyết định..." Nhưng có một điều Ái Bình chắc chắn rằng, mẹ cô thà chết chứ không nói ra. Hay để lộ trong lúc nhỏ to tâm sự với đứa con gái bà, dù bà xem cô là viên minh châu, là bảo bối bà yêu thương nhất trên cõi đời... Dù biết mẹ cô có nỗi đau thầm kín to lớn dữ lắm nên mới khiến bà xác xao, tan tát cõi lòng... Nhưng tôn trọng sự riêng tư của mẹ, chưa bao giờ Ái Bình tìm hiểu, nhắc nhở hay hỏi han đến...

Chương Hai

Tây Đô (Cần Thơ) không phải là nơi Ái Bình được sanh ra. Nhưng thành phố lớn phồn vinh nổi tiếng về nhiều mặt ở Nam Kỳ Lục Tỉnh đó, là bộ mặt sáng chói, xứng đáng đại diện cho các tỉnh miền Hậu Giang. Vùng tỉnh lỵ xa Sài Gòn có thời gian dài mẹ con cô sống, và cô dần khôn lớn từ thuở bé thơ. Cần Thơ đó, có ngôi nhà hạnh phúc của mẹ con Ái Bình. Nhà nằm trên bờ sông Cái Khế ngang bên kia sông là bến Nhị Kiều. Ở miền Nam nước Việt nói đến Tây Đô hay Cần Thơ thì khách phương xa nghĩ ngay đến hai bến là Ninh Kiều, và Nhị Kiều. Đó là hai công viên nằm dọc theo bờ sông, nổi tiếng làm đẹp thành phố. Đã tô điểm thêm nét chân phương nhưng không kém phần trang nhã kiêu sa của Tây Đô, miền Nam Kỳ Lục Tỉnh. Trong nhà có ba người, mẹ con cô và bà vú Phiến. Vú Phiến coi như là một người mẹ thứ hai sau mẹ ruột của Ái Bình. Cô y tá Thúy Minh cũng là cô y tá Thu Bình (má ruột của Ái Bình).

Mặc dù trong giấy tờ không thay đổi. Nhưng từ khi dọn nhà đi xóm khác để chờ sanh con, Thu Bình trả lời với những người, hoặc với những ai thắc mắc hay cần muốn biết tên mình? Tên cô là: Thúy Minh! Qua nhiều nơi hành nghề để kiếm sống cho mẹ con. Nay Thúy Minh chánh thức là nhân viên của Dưỡng đường bác sĩ Lê Văn Thuấn, nằm trên đường Phan Đình Phùng ở Thị xã Cần Thơ. Tuy là dưỡng đường, nhưng ít bệnh nhân nằm trị và dưỡng bệnh, mà gần như là sản phụ đến sanh nhiều hơn. Vì bác sĩ Thuấn rất mát tay đỡ đẻ cho sản phụ. Mấy bà bầu đến sanh ở dưỡng đường bác sĩ Thuấn trở về thì mẹ tròn con vuông, mẹ khỏe mạnh, con ăn ngon mau lớn... *"Tiếng hiền đồn xa"* nên lúc nào phòng đợi sanh của dưỡng đường, cũng đông nghẹt mấy bà ôm bụng bầu, ngồi thờ đốc mệt nhọc chờ đến giờ nở nhụy khai hoa. Ông Lê Văn Thuấn lấy bằng bác sĩ ở Pháp. Ông hiền lành từ tốn, thương bệnh nhân và có lòng giúp đỡ người nghèo. Vì là dưỡng đường tư, nên người nghèo đi sanh ở nhà thương thí, chớ tiền đâu mà đến dưỡng đường của ông để phải trả tiền. Nhưng nhiều sản phụ nghèo, sanh khó đến tìm ông nhờ giúp đỡ. Ông cũng nhận và luôn bớt tiền, có khi không lấy thù lao. Bác sĩ Thuấn tốt lắm, ông luôn dặn dò nhân viên phải đối xử với bệnh nhân hay sản phụ nghèo hay giàu cũng đều bình đẳng như nhau, khi đã vào dưỡng đường của ông...

Theo Tây phương, và lịch sự của người nhứt là người miền Bắc, phụ nữ có gia đình rồi thì gọi bằng bà. Ở đúng như vậy, nhưng với Thúy Minh nếu gọi bằng cô thì có lẽ thuận mắt hơn, vì nàng còn trẻ lắm, mặc dù đã có một đứa con nhưng chưa đầy ba mươi tuổi, và *"Gái một con trông mòn con mắt"* ấy mà! Cô y tá Thúy Minh làm việc chăm chỉ, vui vẻ, bật thiệp, chăm sóc bệnh nhân chu đáo và chịu khó... Ông bà bác sĩ Thuấn rất vừa ý mướn được một y tá giỏi, còn bệnh nhân đều quý mến cô. Dù Thúy Minh chuyên môn về điều dưỡng, nhưng khi mới vào làm, mỗi lần đứng sanh, bác sĩ Thuấn đều chỉ dạy thêm cho cô... Nên về sau này những sản phụ sanh thường khi lâm bồn, cô vẫn đứng với cô y tá phụ, sanh đẻ cho sản phụ trôi chảy, tươm tất. Cho nên được vợ chồng bác sĩ Thuấn rất tin tưởng và trả công rất hậu hĩ.

Một hôm bà bác sĩ Thuấn vui vẻ và ân cần bảo với Thúy Minh:

- Chị Thúy Minh à, chúng tôi có căn nhà để trống đối diện căn cuối của dưỡng đường. Mẹ con chị dọn về đó ở đi, chúng tôi không thu tiền nhà đâu. Căn nhà tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, nhà đó đã bỏ trống từ khi cháu ông nhà tôi lên Sài Gòn học... Giờ ra trường, cháu ấy làm luôn ở tỉnh khác ít hay về. Chị nên dọn đến ở gần nơi làm việc sẽ tiện đủ mọi thứ...

Bác sĩ Thuấn hiền lành, cùng ý với vợ cười bảo:

- Bà nhà tôi đề nghị có lợi cho chị khỏi phải đi làm xa... Và chị có nhiều thời gian chạy qua chạy lại với con trong giờ nghỉ... Nhà trống nên lúc nào cũng sẵn sàng chờ mẹ con chị. Chị hãy về suy nghĩ kỹ đi, rồi trả lời chúng tôi cũng không muộn...

Thúy Minh không ngần ngại hay đắn đo. Cô lễ phép trả lời vợ chồng bác sĩ Thuấn ngay:

- Chân thành cảm ơn ông bà bác sĩ có nhã ý giúp cho. Phải biết sớm hơn thì đỡ quá, nay thì chúng tôi đã có nhà rồi...

Thúy Minh sợ dọn nhà lắm. Mỗi lần dời đổi dọn nhà thiệt là vất vả. Nhớ lần đầu tiên, từ Sài Gòn cô xin được việc về làm ở dưỡng đường của bác sĩ Nguyễn Kiểng Bá tại thành phố Mỹ Tho... Chỉ có mấy tháng thì cô lại dọn sang Cần Thơ. Mỗi lần dọn nhà, đồ đạc bỏ đi rất nhiều cho bớt nặng nề trong việc chuyên chở. Đến chỗ mới thì cái gì cũng phải mua sắm lại, cho dù là cái lon múc nước, cái bàn chải chà chân... Cũng phải bỏ tiền và tốn công đi mua sắm mới có mà dùng. Đồng nghiệp có người biết Thúy Minh hay dời chỗ ở, họ nhìn nhau lắc đầu, cười bảo:

- Nghe thấy chị dọn nhà mà tôi phát ớn muốn nóng lạnh... Nghe nói chị từ ngoài Trung về Vũng Tàu, từ Vũng Tàu về Sài Gòn, từ Sài Gòn về Mỹ Tho, rồi từ Mỹ Tho về đây. Bộ chạy trốn sao không chỗ nào ở lâu mà gấp gấp và cực khổ dời đi như vậy nè...?

Từ ngoài Trung đến Vũng Tàu là Thúy Minh cố tình đặt thêm, để đánh lạc hướng nếu ai muốn biết gì về mình. Thúy Minh thoáng buồn, nhưng gượng cười lí lắc bảo:

- Ủa bộ vậy hả, sao tui không biết nè? Ờ chị nói cũng đúng đó, thì tôi chạy trốn nợ đó mà...

Đã nhiều lần dời đổi, giờ đây nghe ai nói dọn nhà thì Thúy Minh thiệt sợ lắm! Và lại cô không muốn nhiều người biết thân phận mình, và cũng không muốn mang ớn người khác cho dù là lòng tốt cũng vậy. Ngôi nhà đang ở do tiền dành dụm bấy lâu nay của chính Thúy Minh làm ra. Cô rất thích cảnh sắc êm đềm ở chung quanh căn nhà nhỏ của mình. Ngôi nhà thân thương êm ả nằm lồng bóng nước lung linh, trên bờ sông Cái Khế ở thị xã Cần Thơ.

Dưỡng đường của bác sĩ Lê Văn Thuận là dưỡng đường của tư nhân. Sản phụ đến đây đa số là những nhà giàu, những công tư chức cao cấp... Hoặc là những nhân viên làm sở Mỹ có rất nhiều tiền... Vì nơi đây tiền phòng, tiền bác sĩ, thuốc men, ba bữa ăn ngon, phòng ốc sạch sẽ, nhân viên phục vụ tốt... Cho nên mọi thứ ở dưỡng đường đều giá cao hơn những nhà bảo sanh hay dưỡng đường tư khác. Nếu sản phụ đến nhà thương thì không phải tốn mọi thứ... Phục vụ cho những người đa số là giàu tiền bạc, cho nên ngoài lãnh lương chánh, Thúy Minh còn được thân nhân của sản phụ tặng tiền "típ" hay tiền "buộc-bo" hoặc quà cáp rất hậu hĩ...

Làm việc ở bảo sanh, Thúy Minh cũng chứng kiến rất nhiều sự việc xảy ra hết sức bất nhẫn, đau lòng. Những cảnh tượng mà ở vào thời điểm xã hội nào cũng có xảy ra, không nhiều thì ít. Như là cô nợ không chồng mà sanh con. Bà này chồng Việt sanh con lai ngoại quốc, trắng, đen, Phi, Mễ... Có lắm sản phụ sau khi sanh ra còn nhờ cho hài nhi vào viện mồ côi! Mặc dầu là chuyện của thiên hạ, nhưng mỗi lần gặp trường hợp này Thúy Minh cảm thấy bản thân, xót xa thương cho đứa bé vô tội, không biết rồi đây tương lai nó sẽ về đâu? Trong khi bên ngoài cuộc nội chiến Quốc Cộng đã nổi dậy ngày càng sôi động, tràn lan... Những trận đánh nhỏ đánh lớn, cùng với sự phá hoại không ngừng của giặc... Chúng giật sập cầu, đào lộ, đắp mô, gài mìn xe đồ, chọi lựu đạn vào chỗ đông người như rạp hát, trường học, lúc chợ đông người nhóm. Chúng gây khổ khổ thương vong, tạt nguyên cho không biết bao nhiêu dân lành vô tội... Khiến cho lòng người lo sợ, luôn mang nỗi buồn đau, thống hận chất ngất trời xanh!

Dù cho cuộc đời có thăng trầm dâu bể, nhưng dòng thời gian vẫn cứ âm thầm lặng lẽ qua "*Dòng đời hờ hững trôi trôi mãi/ Mang cả tin buồn của thế nhân*" và thời gian cứ trôi mãi trôi, không bao giờ ngừng nghỉ hay đứng lại! Thúy Minh vẫn đều đặn hai buổi đi làm và về. Đời cô như dòng nước sông Cái Khế sáng chiều đưa đẩy những giẻ lục bình, rau mát chập chùng trên sóng nước. Trên mặt thủy triều khi lớn khi ròng, lững lờ chảy vào, chảy ra... Rồi một ngày kia, dưỡng đường tiếp nhận một sản phụ mới. Bà đến dưỡng đường sanh đứa con thứ ba. Đó là sản phụ có tên Hồ Thị Bê, theo công việc của chồng về cư ngụ trong thành phố này. Bà Bê có dáng thấp tròn trịa, đôi mắt bồ câu to đen láy, chiếc mũi thẳng cao, nước da ngăm nhưng mịn màng. Bà có cái miệng nhỏ, nụ cười thật duyên dáng. Sanh đứa bé mẹ tròn con vuông, bà ở lại dưỡng đường trước sau một tuần mới rước về nhà. Nhà giàu quyền thế nên bên cạnh bà Bê lúc nào cũng kẻ hầu người hạ. Ngoài nhân viên của dưỡng đường phục vụ chuyên môn, bà còn có chị vú lớn hơn bà năm ba tuổi. Chị ta có dáng vóc khỏe mạnh, tánh tình vui vẻ, cận kề để giúp đỡ hoặc để bà sai bảo những chuyện lật vặt khi cần đến...

Trưa đó, Thúy Minh đang tìm giấy tờ báo cáo bệnh nhân và sản phụ. Chị giúp việc cho bà Hồ Thị Bê đến trước phòng làm việc, đứng ngoài cửa sổ, chờ nhận ly nước có pha thuốc về rửa (lau nhẹ bên trong) cho sạch miệng đứa bé.

Chị nói cười vui vẻ, nhưng tay vỗ trán, bảo:

- Thưa cô, có thuốc nhức đầu cho tui mấy viên uống. Không biết sao từ sáng đến giờ, cái đầu tui cứ đau tăn tăn hoài hà...

Ngồi xem lại sổ sách bên cạnh, Thúy Minh nghe lờ mờ chị kể với cô ý tá đồng nghiệp, trong lúc chị đứng cà rà bên ngoài chờ lấy thuốc. Chị ta lên tiếng, mặc dù không ai hỏi:

- Theo chủ về đây mới có mấy tháng, mà tui chịu ở thành phố Cần Thơ này lắm! Vì nơi đây sao mà có đủ thứ trái cây, rau cải, cá tôm thịt thà, dồi dào tươi ngon. Nước ở đây lại trong xanh, và ngọt mát quanh năm, gạo nếp ê hề phơi trắng chợ và các tiệm bán ngũ cốc. Người dân ở thành phố này tốt bụng, hiền lành, thời tiết thì ôn hòa thật là dễ chịu quá chừng. Mùa hè không bị nắng nóng như thiêu như đốt, về mùa thu không bị mưa

mùa, bão lụt, dân làm nông thất mùa phải chịu cảnh đói khổ. Mùa đông thì cũng không lạnh lùng rét mướt như ở miền ngoài của chúng tôi...

Cô y tá Hằng gật gù thay trả lời chị rồi bước ra. Cô đi qua kho để lấy thuốc về pha nước làm sạch miệng cho hài nhi. Thúy Minh ngồi đó, dù không cố tình nghe, nhưng những lời chị ta nói đều lọt vào lỗ tai cô. Chị vú của sản phụ Bê có vẻ bình dân, nhưng ăn nói trơn tru hay quá, Thúy Minh dùng tay nhìn chị ta, cười thiện cảm, gọi chuyện:

- Vậy chị ở miền Trung hả? Miền Trung cũng có nhiều nơi đẹp và thơ mộng lắm chứ... Như là núi non hùng vĩ, rừng xanh cây lá, biển rộng mênh mông vô bờ bến... Cũng có nhiều loại thủy sản như là mực, tôm, cá, cua, sò, ốc... Nói tóm lại thì hải sản ở vùng đó cũng tươi ngon lắm mà, có phải không?

- Ở chỉ có đồ biển thôi, chứ nước đâu có ngọt. Còn trái cây, gạo thóc, nếp, khí hậu làm sao mà so bằng được như ở miền Nam cô? Vả lại tui thấy núi, rừng choán đất đai chứ có ích lợi chi cho việc canh tác của thôn dân đâu! Cô có phước sướng thấy mồ mới được sanh đẻ ở đây... Mấy cô gái ở Hậu Giang thì nước da người nào cũng mịn màng và đẹp quá chừng đi thôi. Như cô đây cũng có thua ai đâu, tui là đàn bà thấy cũng mắc mê luôn đó...

Thúy Minh hơi e thẹn chợt nghe chị ta khen. Và cô mỉm cười cho sự khéo léo và biết nịnh bợ làm vui lòng người khác của chị ta:

- Chị thiệt khéo nói chơi quá! Chị theo bà chủ lâu chưa? Bà chủ chị cũng đẹp vậy... Ở đâu cũng có người vậy người khác chứ, đâu phải chỗ nào cũng toàn là người đẹp hết sao? Chị vui vẻ, lanh lẹ, giỏi... chắc là bà chủ thương chị lắm phải không?

Mắt chị ta sáng ngời nhìn Thúy Minh biết ơn, nghĩ rằng mình đã có người khen. Chớ không như bà chủ hay nói chị lười biếng, quê mùa, dốt nát, 0 thế này, thế kia... Đôi mắt mở to láo liên chị nhìn qua ngó lại, như dò xét coi có ai nghe lén những gì mình sắp nói không? Rồi chị vui vẻ, nhỏ giọng với Thúy Minh:

- Cô y tá biết không, bà chủ tui ngày xưa là thợ may áo dài ở chợ quận... Vì bà đẹp nên phải lòng ông, khi ông dẫn quân về đánh trận trong vùng đó... Trai tài, gái sắc mà nên họ thương nhau, ở với nhau đã có mấy mặt con, nhưng không có cưới hỏi gì ráo cô à... Tôi là chị họ của bà, chồng tôi đi lính chết, không con... Ở dưới quê làm ruộng cực khổ quá, nên khi cổ sanh đứa nhỏ đầu lòng, nghe lời gia đình nên tôi theo giúp việc cổ cho đến nay... Tui nói lén cho cô nghe rồi bỏ ghen, hình như ông cũng đã có vợ con trong Sài Gòn rồi! Bà bạn ông có người biết, bảo vợ ông là người có ăn học, có nghề nghiệp và đẹp lắm đó cô...

Nói đến đó bà cười khi vô tội vạ:

- Con em tui sợ ông trở lại với bà vợ lớn, nên nó theo ông sát nghiệp và sanh gần như năm một! Mỗi năm mỗi đẻ, Con đó cái mặt coi được chớ gian xảo lắm, bởi nó muốn có nhiều con để mà buộc chân ông...

Rồi chị ta chép miệng thở dài, đôi mắt có vẻ buồn buồn nhìn ra ngoài chuồng mấy nuôi gia súc sát hàng rào giáp ranh đất người ta. Mấy con gà đang đá và cắn nhau kêu la oang oác... Cơn gió vụt lùa qua, đưa hương phụng phức của mấy cây cau đuôi phụng đang trở bông trắng xóa.

Chị ta nói tiếp:

- Làm thân đàn bà, tôi cũng thấy tội nghiệp cho bà vợ lớn của ông, dù tui không biết mặt mày và gì về bà hết. Tui cũng nghe con em tui nói là bà ta giận chồng có vợ bé nên bỏ đi mất rồi... Thiệt giận đại dột như vậy làm chi, mình phải phá cho tan con vợ bé để giữ chồng mình chứ... phải không cô?

Thúy Minh giật nẩy và rùng mình, mặt mày tái mét! Cô mặc áo ngắn nên hai cánh tay nổi ốc (nổi da gà) ngó thấy! Trời ơi, sao đời lại có sự trùng hợp trở trêu như vậy? Nếu chị vú của bà sản phụ chú ý một chút thì sẽ thấy ngay cô y tá mặt tự nhiên! Thúy Minh thay đổi sắc diện! Cô vội ghì mắt nhìn xuống tờ giấy đang viết, cơn đau buồn thúc nhói tâm tư tràn lan. Cô cảm thấy toàn thân như nặng nề, bất động, cổ họng như bị vật gì đó chắn ngang không nói được lời nào!

Cô y tá Hằng trở lại, mang thuốc đưa cho chị vú nuôi bà sản phụ Bê... Chị ta cảm ơn, lấy thuốc rồi cười hí hửng lác lác đi về phòng chủ mình mà miệng cất giọng theo thợt hát theo điệu miền của chị "*Miền Trung khổ lắm ai ơi/ Mùa đông thì thiếu áo, hè thì thiếu ăn... À ơi, trời làm lụt lội quanh năm... À ơi...*" Xong công việc, Hằng vừa bàn giao phiên trực lại cho Thúy Minh. Cô vào buồng thay đổi bộ đồng phục, và xách giỏ chào Thúy Minh rồi hớn hờ ra về. Cô ta cảm thấy thoải mái trút gánh nặng, là đã xong phiên trực bắt đầu từ sáng hôm qua cho đến sáng nay, giờ đến phiên bạn. Và Thúy Minh thì lãnh bắt đầu phiên trực của mình từ bây giờ, cho đến bây giờ sáng ngày mai mới giao lại cho người kế tiếp. Bởi mỗi phiên trực của nhân viên chuyên môn làm

hai mươi bốn giờ. Khi ra trực nhân viên đó được nghỉ hai mươi bốn giờ. Họ thường gọi là trực 24/24 (24 trên 24) rồi trở lại nhận phiên trực, cứ thế suốt tháng, quanh năm của y tá làm trong dưỡng đường bác sĩ Thuấn...

Bình minh nắng tươi vui, chói rọi trên cây cảnh như nhảy múa. Nắng chiếu xuyên qua cửa sổ trong tầm mắt Thúy Minh. Bầu trời màu thiên thanh cao vợi vợi, trong ngần, có in lác đác những cụm mây trắng dày. Mây lã lướt lang thang trôi chậm chậm theo hướng gió. Không gian tươi vui với những cánh chim trời nhàn hạ tung bay ca hát véo von mừng ngày đẹp nắng. Gió sáng mát rượi, lả lơi lướt trên những khóm hoa nở rộ có sắc màu thắm tươi, rực rỡ. Gió nhẹ thổi qua cửa sổ làm tấm màn mỏng màu hồng nhạt chờn vờn phát phơ. Thúy Minh đã gần xong mọi việc, chỉ còn phát thuốc lần cuối nữa thì tới giờ bận vào để bàn giao phiên trực của mình đêm qua. Rồi cô sẽ về ngủ một giấc cho đã đời, khi thức dậy sẽ vui đùa, nựng nịu đứa con yêu quý là tâm can bửu bối của mình.

Thúy Minh thờ dài, nghĩ rằng mình sinh tồn và đến Tây Đô này, cũng nhờ vào tình thương yêu vô bờ bến của một bà mẹ bình thường với con! Sống ở đây cô chỉ biết cái nhà, sở làm thôi, chớ ít khi ra ngoài, hoặc giao du với bạn bè như thuở còn son trẻ. Lơ đãng Thúy Minh nhìn theo vòng kềm gay chạy ngang, chạy dọc trên những cây trồng làm trụ, để rào ngăn chia ranh với đất nhà lối xóm. Đó là những cây so đũa già, thân bằng cườm chân, cao nghều nghệu và cành lá sum sê xanh biêng biếc. Nhánh cây tua tủa những trái non dài như những chiếc đũa có màu xanh như ngọc, va chen lẫn trong những chùm bông nở muộm trắng xóa. Hương và mật hoa đã quyến rũ bọn chim trao trảo vùn vụt bay tới kiếm ăn. Chúng líu lo ríu rít nhảy nhót trên cành nghe thật vui tai...

Từ ngoài đường lớn, cách phòng làm việc Thúy Minh khoảng chừng hai ba mươi thước, vọng vào tiếng nổ của máy xe hai bánh, chạy qua chạy lại... Cùng tiếng rao mời của những người bán hàng rong eo éo... Tiếng quen thuộc hai thanh tre lóc cóc gõ vào nhau của vợ chồng ông già Tàu bán mì, hủ tiếu. Mùi nước lèo có hành, ngò, tiêu cà cùng mùi thịt nướng, thịt khìa... theo gió thoảng bay gợi thêm dù không đói... Thường ngày vào giờ này họ đẩy xe đi ngang qua! Ngoại cảnh sống động tươi vui như vậy, nhưng Thúy Minh nhớ đến lời chị vú của sản phụ tên Bê sáng qua khi nhận trực. Cô cảm thấy cơn buồn sạo cứ nhẹ nhàng vương vương lớn vờn gợi nhớ trong hồn! Cô không kèm được tiếng thờ dài, nhưng chép miệng lắc đầu cố xua đuổi những ý nghĩ không vui đó đi!

Ngày lại ngày qua, cô vẫn làm ngần ấy công việc quen thuộc như thế, và cứ thế. Nhìn đồng hồ tay, thấy đến giờ cho sản phụ uống thuốc lần cuối trước khi ăn điểm tâm. Thúy Minh lật đặt đứng lên bưng mâm thuốc đến từng phòng... Đây là công việc làm nhẹ nhàng nhứt, sau khi nhận trực và trước khi giao trực. Nếu có thời gian cô còn thăm hỏi hoặc nghe bệnh nhân, hoặc sản phụ tâm tình hay kể lể câu chuyện vui, buồn nào đó mà họ biết, hoặc nghe ai nói ở đâu. Thúy Minh sắp bước sang phòng sản phụ có tên Hồ Thị Bê. Còn ngoài hành lang, chưa bước vô phòng, cô đã ngửi thấy mùi son phấn cộng thêm mùi nước hoa nồng nặc....

Lịch sự, Thúy Minh tươi cười chào hỏi và lên tiếng khen:

- Dạ chào bà, hôm nay trông bà đẹp và tươi trẻ hơn lúc chưa sanh cháu bé... Thưa tối qua, bà có ngủ được không, và ăn uống ngon miệng chớ? Và có cần thay đổi món ăn hay cần gì thì xin bà cho biết...

Sản phụ Bê quay lại chào cô y tá bằng cái nhoeo miệng cười thật có duyên. Cái miệng hình như không chứa hết nụ cười tươi đẹp của bà ta. Đôi mắt ướt rượt đen sậm bóng màu chì kẻ, và làn mi cong vút chớp chớp ngõ ngàng quyến rũ như muốn khép, như muốn hớp hồn Thúy Minh! Bà ta nhìn cô, vui tươi giòn giã bảo:

- Cô cũng đẹp lắm vậy! Thật đúng như lời người ta đồn đãi Tây Đô sản sanh nhiều kiều nữ, mà cô là một phụ nữ điển hình đó... Cảm ơn cô, tôi đã khỏe nhiều, bác sĩ kê món ăn thì nhứt rồi, không cần thay đổi... À hôm nay tôi diện một chút, vì lát nữa đây ông nhà tôi sẽ vào thăm...

Rồi bà ta lại chớp mắt, nhìn Thúy Minh lên tiếng như ngầm khoe:

- Cô xem tôi có còn hấp dẫn không? Đây là đứa con thứ tư rồi đó...

Bà vừa hỏi, vừa xoay mình ẹo qua, ẹo lại làm điệu. Thúy Minh cũng vui lây với cái vui bâng quan của bà ta.

Cô trả lời:

- Không son phấn bà cũng đã đẹp lắm rồi. Sau khi trang điểm, trông bà lại càng mạnh mẽ và diễm lệ hơn rất nhiều...

Phát thuốc dặn dò xong, và sau vài câu xã giao tiếp... Thúy Minh chào bà Bê đi qua phòng khác. Vừa đi cô vừa nghĩ là hai bàn tay bà Bê có móng dài sơn màu kiếng sen quá đậm, tô son môi cà chua màu đỏ chín

mọng, trét lớp phấn dày cui... Thoạt nhìn bà ta có vẻ đẹp như một các phụ nữ Ấn Độ đúng hơn! Theo thiên nghĩ của cô, nếu bà ấy trang điểm nhạt đi một chút có lẽ trông dễ nhìn và trang nhã hơn!

Thúy Minh lắc đầu, rồi chép miệng cười như nói với chính mình: "...Vợ chồng sống đời ở kiếp với nhau, có cái gì không biết của nhau! Mà sao phải màu mè như vậy?" Mặc dù phát thuốc là công việc nhàn nhứt trong các việc khác hàng ngày. Nhưng phát xong cho mười mấy sản phụ, và bệnh nhân... khi trở lại phòng làm việc, Thúy Minh cũng rịn mồ hôi trán. Cô bước đến bồn vịn nước rửa mặt... Chị Hằng y tá nhận phiên trực hôm nay cũng tới. Lấy nón lá máng lên móc trên vách, để xách tay lên bàn và chồm qua mở tủ, lấy chiếc áo blouse (áo y tá) trắng choàng vào người, chị vừa cười vừa bảo:

- Phiên trực đêm qua yên chớ? Hôm nay làm gì mới sáng mà cảnh sát rải rác bên ngoài đường dường nhiều quá, chị có biết không?

Thúy Minh cảm thấy thoải mái, vì sắp sửa giao trực và được về nhà nghỉ ngơi. Cô vừa rửa tay xong đang lau khô, và vui vẻ trả lời:

- Không có gì, cũng yên... Sản phụ ở phòng số năm là bà Tiên đó, bảo con bả đi cầu nhiều lần... Tôi có ghi trong báo cáo, khi bác sĩ đi thăm chị nhớ nhắc dùm nghe... Còn những người khác thì bình thường.

Nắng mai rực rỡ lên cao chói rọi vào cửa phòng. Gió sáng chập chờn đưa bóng cây lá cau nháy múa trên nền lối đi. Và thoảng mùi hương dịu dịu dễ chịu vô cùng từ mấy cây cam tâu đang nở hoa trắng xóa. Mà có lần má bác sĩ Thuần bảo: "Khi xây cất dưỡng này tôi đã mua trồng. Bây giờ thân cây đã cao chót vót, trái trĩu quần xanh tươi đong đưa theo gió trong bầu trời quang đãng có nắng lung linh thiệt trông mát mắt quá hả cô?"

Thúy Minh tươi vui, đưa tất cả giấy tờ và báo cáo phiên trực đêm qua cho bạn. Cô lơ đãng trả lời tiếp câu bạn đã hỏi::

- Ở đây là trung tâm thành phố, thì cảnh sát tới lui cũng là việc bình thường của hàng ngày thôi mà, có gì là lạ đâu chị...

Bỗng nhìn qua cửa sổ, Thúy Minh thấy mấy chiếc xe nhà binh nhỏ (jeep) chạy vào đường. Chiếc xe dẫn đầu có cần câu dài kéo quạp nằm rạp ra phía sau của máy truyền tin, và tiếp theo thêm hai xe nữa nổi đuôi. Cùng có những người lính ngồi trên xe quân phục chỉnh tề. Xe vừa dừng lại, những người lính đó gọn gàng lạnh lẽo phóng xuống, đứng đối lưng với nhau, chừa ở giữa lối đi nhỏ. Họ ghim súng hai bên với tư thế sẽ nhả đạn bất cứ lúc nào với đối phương, hoặc là kẻ địch! Xe giữa chỉ có tài xế và một người mặc quân phục màu cỏ úa, súng nhỏ vắt thắt lưng. Ông ta có đôi mắt to, mày rậm nghiêm nghị và nét phong sương. Xuống xe, mắt ông nhìn thẳng bước theo người lính đi trước dẫn đường vào hướng các phòng nằm của sản phụ.

Dáng ông ta đã chạm vào đôi mắt của Thúy Minh, đang đứng ở phòng làm việc, từ cửa sổ bên kia nhìn ra. Cô bất chợt choáng váng, cảm thấy như toàn thân giá lạnh, rụng rời và đánh rơi chiếc khăn đang lau tay xuống nền nhà! Đứng đó chết trân như bị trời trồng, mặt mày Thúy Minh tái mét, nếu cắt sẽ không có một giọt máu!

- Trời ơi!

"....."

Người hộ sinh, giật mình khi tiếng khóc

Của bé trái vừa đỡ, ẵm trên tay

"... Dạ thưa ông cháu bé của ông đây

Bà vẫn khỏe chờ chuyển sang phòng khác..."

"- Cảm ơn cô, lạy tạ ơn Bồ Tát

Hộ độ cho nàng, cho con chúng tôi"...

Người hộ sinh lặng lẽ! Lệ ngấm rơi

Vội quay mặt đi nhanh về cửa sổ

Lâm râm khấn: "...Xin Ông Trên Phật Tổ..."

Cứu rỗi hồn con khỏi kiếp đọa đày..."

Hồn lao chao như chiếc lá thu bay..."

Thế nhân ơi! Đòi chỉ là cõi tạm..."

....."

Những câu thơ Thúy Minh chợt nhớ lồm bồm đã đọc được ở đâu đó! Ý bài thơ nói về một nữ hộ sinh giờ đã qui y cửa Phật. "Trong một đêm trực, nữ hộ sinh tu sĩ vô tình đứng đỡ đẻ con cho sản phụ. Khi ẵm sơ sinh cho cha bé xem mặt, nữ tu sĩ hộ sinh này mới biết mẹ con sản phụ vừa đỡ đẻ là vợ và con của người yêu mình ngày xưa!"

Thúy Minh cảm thấy cơ thể run rờ, tưởng chừng như đúng là của chính mình! Lòng cô rã rời tan nát, thân thể cơ hồ như không còn sức. Cố gắng lắm, cô mới dắt xe đạp lên lối ra khỏi mấy chiếc xe nhà binh đậu trong sân dưỡng đường và hàng rào lính. Ra đến đường Phan Đình Phùng, Thúy Minh lên xe miệt mài đạp nhanh một mạch về đến nhà. Thấy chiếc xe đạp ngoài sân cho bà vú, cô bước nhanh vào trong như bị ai rượt theo vậy! Khi ra khỏi phòng tắm, cô đến bàn rót ly nước lọc, lấy hai viên thuốc an thần uống, rồi lên giường trùm mền tìm giấc ngủ... Nước mắt đầm đìa chảy thấm ướt một góc của chiếc gối tai bèo trắng. Phải chăng nước mắt là cái bợ của tâm hồn mình? Để làm chỗ tựa vào, hầu vơi bớt nỗi sầu khổ đoạn trường... Mỗi khi Thúy Minh gặp những chuyện ngang trái, đau thương!

Bên ngoài gió vùn vụt, cây cối cọ quẹt vào mái nhà nghe ào ào. Mây đen bốn phía kéo về phủ kín mịt mù cả một góc trời đang khô ráo tốt nắng. Rồi gió đưa mưa ào ào nặng hạt như trút nước... Sông Cái Khế nước đục màu đất cát bụi bặm tuôn xuống từ hai bên bờ sông. Dòng nước có những đợt sóng nhỏ簸簸 bùng đánh vào mạng của những ghe xuồng thoăn thoắt chèo bơi qua lại. Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt rơi lỏm chỏm, ào ào... nổi bon bóng trên sông.

Thúy Minh đang ngủ chập chờn nhờ thuốc, và lệ đau khổ buồn thương vẫn rịn hai bên khóe mắt! Cô nhớ mình mới chớp mắt thì nắng chiều đã xuyên qua cửa sổ! Người cô cảm thấy run rẩy như cành cây khản khiu trước cơn giông bão. Và cơn gió mạnh làm mở tung cánh cửa sổ, lay giựt tấm màn bằng voan phất phơ như hốt tờ giấy trên mặt đường, và cô hoảng hốt choàng tỉnh dậy! Mới biết mình đã ngủ mơ.